

Kako naj ima dopadajenje tudi naša Mati Marija nad našimi šmarniški darovi, ako pa njenega Sina žalimo z grehi, ako pustimo, da ga ubijajo drugi v svojih srcih, s svojim življenjem, s podpiranjem slabih čašopisov, ki imajo namen Jezusa umoriti?

Zato bo gotovo najlepša šmarnica za šmarniški Marijin oltar, ako boš, dragi prijatelj, utrgal kako slovensko srce, ki je morda že na tem, da bo v svojem srcu umorilo Jezusa, odpadlo od vere, ga pridobil, da se bo naročil na list Ave Maria, se tako približal našim šmarnicam, se tu pri nas ogrel za Mater Marijo, pred vsem tudi za njenega sina Jezusa.

Da! letošnje naše ameriške šmarnice morajo biti pred vsem lepe v tem, da bomo med slovenskimi srci, ki še niso Marijini, ki še ne spadajo k našim šmarnicam, niso naročeni na naše liste, natrgali veliko novih šmarnic in jih položili na šmarniški oltar.

Imamo še veliko dobrih katol. mož in žena, ki še niso naročniki lista Ave Maria, ki še niso v šopku naših šmarnic. Imamo jih tudi veliko, ki so že na tem, da bodo popolnoma razabili na svojo Mater, ki so morda že na tem, da se bodo pridružili onim, ki križajo Jezusa med nami po svojem sovraštvu do njega. Marijini častilci, v ta zapuščeni vrt bomo šli letos natrgat šmarnic. Najmanj 5 tisoč jih moramo dobiti letošnji majnik! O, kako lepe šmarnice bi to bile! Koliko veselja za Mater Marijo, ako bi se število njenih častilcev za toliko pomnožilo! Bratje in sestre, naredimo to veselje šmarniški Kraljici! Naredimo ga! To ne bo tako težko! Samo nekoliko truda, pa bo šlo.

Zato prosimo: 1) Vsak naš naročnik in Marijin častilec bo za letošnji majnik poslal na šmarniški oltar vsaj eno šmarnico — novega naročnika! Komur bo pa le malo mogoče, jih bo poslal cel šopek.

2) Vsak naročnik nam bo poslal vsaj pet imen takih svojih prijateljev in znancev, o katerih misli, da bi se naročili na list. Izst igel bo iz te številke na platnicah listek, napisal tam pet naslovov in nam jih poslal. Mi bomo potem dotičnemu poslali majevo številko na ogled. Takoj, ko jo bo dobil, bo pa tisti, ki nam bo poslal imena, obiskal vse te nove prijatelje in jih bo skušal pridobiti za to, da mu bodo plačali naročnino vsaj za eno leto.

Bomo to naredili, dragi Marijini častilci? Gotovo, kajne, da bomo vsi to naredili.

3) Da se bomo pa tem Marijinim apostolom hvaležne skazali, bomo naročili na Brezjah deset svetih maski se bodo brale pred milostno podobo za vse one, ki bodo meseca majnika skušali natrgati kaj novih šmarnic — novih naročnikov.

Vsakemu, kdor se bo naročil na list Ave Maria, ali obnovil naročnino, bomo poslali še poseben dar.

Tako, bratje in sestre, vsi na delo za čast Matere Marije! Vsi na delo, da bodo letošnje naše ameriške slovenske narodne šmarnice v resnici nekaj, s čemur bomo naredili največje veselje naši Materi Mariji, na najlepši način proslavili lepi mesec, tako da bo ostal trajno med nami, trajno v slovenskih srcih!

Zatoraj na delo!

Ne odlašaj spovedi na zadnjo uro.

Marsikdo sicer ni tako zagrizen, da bi spoved na celi črti odklanjal. Le k temu ga ni pripraviti, da bi jo v smislu cerkvene zapovedi vsako leto opravil, da si bi mu bila potrebna. Na to nervozno odgovarja tistim, ki ga h temu priganjajo, naj ga pri miru pustijo, češ nikar se ne bojte, ne bom tako poginil, kakor pes, kadar bo šlo zares bomo že naredili.

Takih misli je bil tudi majnar John N. iz znane slovenske naselbine v Ameriki. Doma v starem kraju je šel najmanj dvakrat na leto. Morebiti ga ni toliko obteženo sree gnalo kot splošna navada. Morebiti pravim, ker je bila to njegova notranja zadeva, o kateri je le Bog in je bil le on sam kompetenten soditi. Mi smo zvedeli le to, da takrat, ka-

dar je dobil spovedni listek, ni bil tako vesel, kakor takrat, ko je dobil, nabornega. Ko je prišel v Ameriko je adventno spoved že prvo leto opustil. Velikonočno je par let še opravljaj, v začetku pred prazniki, potem po praznikih, nazadnje tik pred zadnjo stopnjico velikonočnega časa. Prva naslednja leta se je sicer nekaj pripravljaj, da bi šel, a pripravil se ni, kljub temu, da je njegova dobra, verna žena sprejela vlogo kobilarja, ki take cincarjem konec velikonočnega časa sprašujejo: Ali si bil? Kakor nadležne muhe se jo je otesal v njeno veliko žalost.

Nekaj let je tako preteklo. Naselbina je dobila novega dušnega pastirja. V začetku velikonočnega časa je oznanil, da bo vsako soboto

zvečer gotovo, sicer pa kadar ga bo kdo klical na razpolago za sv. spoved, da se ja ne bo mogel nihče izgovarjati, češ, da ni imel prilike. Ker je žena našega majnarja na vprašanje: Ali si bil? večkrat dobila odgovor: K temu pa že negrem, je mislila, da ga bo zdaj, ko je ta izgovor padel, lažje pripravila do tega. Zato mu je po tem oznanilu z vso ljubeznijo zopet začela prigovarjati, naj se po dolgem času vendar usmili svoje duše, jo očisti in okreпча z angeljsko hrano. A zdaj ji je kar naravnost povedal: Jaz ne bom hodil ne k temu, ne k nobenemu drugemu, kadar boš videla, da gre z menoj h koncu, takrat naj pride on k meni.

Tako so zopet tekla leta. Žena je pridno hodila v cerkev in k sv. za-

kramentom. Tudi otroci, zlasti mlajši so jo posnemali. In vsi so molili tudi zanj. Mož pa za take reči ni imel nikoli časa. Pač pa je bil po-

opominjalo: Če hočeš ti vsaj nazadnje duhovnika, ne govori zdaj tako o njih, drugače mu boš še za takrat zaprl pot k sebi. Toda ta opomin je

Nekega dne je v župnišču zvonec zapel, takoj na to drugič in tretjič, znamenje, da je sila. Ko župnik odpre vrata zagleda sina našega maj-

Varstvo sv. Jožefa.

vsod zraven, kjer so se zbirali kakšni igravci, pivski bratci in zabavljači. Tem je krepko pomagal, še bolj krepko, kot srce. Srce ga je namreč po takih pogovorih še vedno malo

bil navadno le glas vpijočega v puščavi. Ko je prišel drugič s svojimi bratci skupaj, zopet ni našel dobrega lasu ne na domačem, ne na kakem drugem.

narja, ki mu ves v eni sapi pripoveduje, da je očetu postalo slabo, naj pride nemudoma k njemu. Takoj je šel z njim. Toda ko sta prišla na dom je bolniku že vzelo besedo. Mr-

secev pozneje, ko je ta oseba imela priliko pogledati za kulise, se mi je nekako opravičila in zadržala: "Je tako! Govorili ste resnico!" S tem ni rečeno, da bi Francozi ne bili naši prijatelji, in da bi ne bili za nas mnogo storili, a gola ljubezen do nas to ni bila in še danes ni. Naša moč je slovanska vzajemnost, vse drugo je le slučajne vrednosti. Pozneje sem v Parizu še več videl in izvedel.

Potrdila mi admiral ni odrekel, samo en dan naj bi bil čakal. Oficir, ki je podpisal, se je nekako čudno smehljajal, a je bil jako uljuden. Drugo jutro bi imel parnik odpljuti.

Pridem na krov. Takoj stopi k meni francoski komisar in pravi: "Gospod, nihče ne more potovati!", parnik gre baje mesto na Krf, v Benetke. Hočem ga vprašati, a kratkoma odide. Videl sem, da me ne puste in se zato vrnil, drugače bi bil menda še danes čakal. "Čekajte!" — Tudi Francozi so prav neprijetni "čekavci."

Vožnja skozi Bosno nazaj je bila še hujša. Devet ljudi in ne vem koliko žakljev (seve v prvem razredu!) je bilo stisnjenih v prostoru za 4 ljudi! Vso noč sem moral stati, mraz je bil, prerekanja in preprirov več ko potrebno, še danes me pretresava, če se spominjam. V Brodu

sem le s pomočjo srbskega oficirja dobil prostorček, ker sem "službeno" potoval, drugače bi bil lahko še mesece tam, kajti na vsak vlak je čakalo na tisoče naroda in se je za prostore vedno vnela prava — bitka. Ko srečno malo odpeljemo iz postaje, se vlak vstavi in stal je od 10. ure zvečer do 8. ure zjutraj. Ako je kdo vprašal, čemu stojimo, je dobil tipični odgovor: Ne znam! Razburjal se ni nihče, ker je vsakega zeblo. Srečno smo priromali v Zagreb, in isti dan v Ljubljano. Slabih vtisov je bilo preveč, dobrih bore malo, a vedel sem — "po vojni je!"

TVOJ NEDELJSKI TOVARIŠ

Piše Rev. J. C. Smoley.

DRUGA NEDELJA PO VELIKINOČI.

Jaz sem dobri pastir.

— — Jan. 10, 11.

Kako krasne so Gospodove besede v današnjem sv. evangeliju "Jaz sem dobri pastir. Dobri pastir da življenje za svoje ovce. Najemnik pa in kdor ni pastir, čigar niso ovce, vidi volka priti in popusti ovce in beži; in volk trga in razganja ovce. Najemnik pa beži, ker je najemnik in mu ni skrb za ovce. Jaz sem dobri pastir in poznam svoje, in moje poznajo mene, kakor Oče pozna mene, in jaz poznam Očeta in dam svoje življenje za svoje ovce. Imam še druge ovce, ki niso iz tega hleva, tudi te moram pripeljati in bodo poslušale moj glas; in bo en hlev in en pastir."

Prijatelji moji, ne čitite v teh besedah neskončne ljubezni, katero ima Jezus, dobri pastir, do svojih ovčič? Hvala ti, božji Zveličar, hvala ti!

Toda danes obračam sv. evangelij na se. Jezus ni več vidno na zemlji,

in pastir te župnije sem po mišlosti našega škofa jaz. Jaz župnik, vi moji župljani. Jaz pastir, vi moje ovčice. Vi poznate mene, jaz poznam vas. Premislimo danes dolžnosti župnikove in dolžnosti župljanov. Zato pogledjmo, kaj je župnik.

.....

Kaj je župnik?

Ljudje pravijo: "Da, duhovni! Ti se imajo dobro . . ." Oh, kako se svet goljufa! Ali mi morete povedati, zakaj mnogi veliki svetniki, znani cerkveni učenci, pozvani od svojih škofov, prošeni od župljanov niso hoteli sprejeti pastirske, župnikove službe? "Duhovni se imajo dobro," pravite vi. Naj vam danes razložim dolžnosti, križe in solze župnikove.

Kaj je župnik?

Je dobri pastir, pravi današnji evangelij. Spomnite se na pastirja, ki v planinah — — tam v visokih gorah v naši ljubi stari domovini — — čuva svoje čede. Mislite, da mirno, brezskrbno spi pod senco smrek, mecesnov in bukev? Ne! Ne prestando čuva, neprestano vodi če-

do gori in doli po bregovih, kjer je dobra paša, brani jagnjeta pred raznimi zvermi, ki vedno preže na nje.

Ravno to lahko trdimo o župniku. On čuva, on bdi, on varuje svoje župljane. On ne spi, on ne lenari, o tem bodite prepričani.

Kaj je župnik?

Poglejte na vojaka, na stražo v vojnem času, kako čuje, ko spi in mirno počiva celo taborišče. Z napetimi očmi, s puško v roki zasleduje vsako gibanje sovražnika, vsak šum listja ga razburi . . . Župnik je taka straža, postavljen od Boga samega v župnijo. V njej žive vojniki, njegovi otroci, njegovi bratje, kojih namen in cilj je, da zmagajo v velikem boju, da bi si priborili kraljestvo: nebesa; okoli župnije pa — — in žalibog v župniji sami — — stoje sovražniki, hudič, strasti, brezverci, odpadniki, zapeljanci. Naj li tu župnik spi in živi brezskrbno? Ne, vi ne veste, kaj se pravi: biti župnik!

Kaj je župnik?

Poglejte generala, vojskovodjo v vojni; vojskovodjo, ki ukazuje, oči-

ta, vzpodbuja, svetuje, vojskovođjo, ki koraka ob vrstah padlih junakov, ki zadržuje predrzneže in daje srčnost, pogum strahopetcem; vojskovodjo, ki vodi vse med žvižganjem krogel in grmenjem topov. Župnik je general, vojskovodja svojih župljanov v svoji župniji. Vi vsi, prijatelji moji, ste Kristusovi vojaki, vsi imate orožje v rokah, vsi ste na bojnem polju. Ta zmaguje, oni pada ranjen, tretji beži, četrti je šel na slabo postojanko; a župnik je vojskovodja, ki vas vodi, ki vam daje pogum, ki vas varuje.

Kaj dela župnik?

Varuje, brani pravico božjo. Čuvaj čuva pravo zakona, oseb in lastnine; župnik čuva v župniji pravo Gospodovo. To je: župnik se trudi, da bi se častilo božje ime, da bi se posvečevali prazniki, da bi bila vera živa in čista, da bi se spolnjevala vsaka božja in cerkvena zapoved.

Kaj dela župnik?

On brani in varuje pravice tlaččenih in stiskanih. Da bi razsevali v župniji neslogo in prepire, so sovražniki pripravljani na obrekovanje, laž, sumničenje, nasilje. Koliko žrtev, koliko solza, koliko zgub! Ni li župnik, ki obsoja vse te grehe, vse te zmote, ki oznanja ljubezen i do najmanjšega, do zadnjega naših bratov?

Kaj dela župnik?

Seje in ohranja nrvnost v župniji. Je potrebno, da imate jasne pojme o tem, kar vam hočem povedati. Odstranite idejo Boga, odstranite vero v večnost, kako bote vzdržali na svetu nrvnost? S čim hočete preprečiti zločine? Če so zakoni edino le od ljudi, se ljudem za nje ni treba brigati, jih lahko prestopajo. V imenu pokorščine, v imenu dolžnosti? Kar smatrate vi za dolžnost, to smatrajo drugi za svobodo. S pomočjo policajev, šerifov? Nikoli! Treba je Boga, treba nebes, treba pekla, in lahko rečem, da edino le župnik govori v imenu božjem, v imenu nebes in pekla. Edino le on more vzdržati in ohraniti nrvnost, poštenje v župniji. Brez njega, brez njegove službe, ki ima svoj povod

in izvor v Bogu, razsula bi se družina in družabno življenje. Odstranite župnika, proč z župnikom, in življenje v župniji razpada!

Brezverec, ki je ravnokar dvignil večji znesek denarja, je potoval na vlak s prostim delavcem, ki je ob istem času vložil malo svotico v hranilnico. Zrla sta skozi okno, govorila o raznih stvareh, ko sta naenkrat zapazila duhovna na poljski stezi, ki je molil brevir. Brezverec se je nasmehnil in rekel: "Tega človeka pa na svetu res ni potreba; ko lo svet bolj napredoval, bo izginil sam od sebe. Le norčujte se vedno iz "farjev." Preprost delavec pa, ki je bil dober katoličan, je rekel: "To je vaše mnenje o duhovnih. Jaz mislim pa vse kaj drugega od njih." Molk je nastal na to. Prišel je dolg, temen tunel; tu pa je delavec zgrabil brezverca za vrat, mu pokleknil na prsa in zahteval ves denar od njega. "Sem ž njim, ali pa vas zadušim!" S strahom mu je dal brezverec denar in prosil: "Samo pri življenju me pustite, imam petero otrok!" Delavec pa mu je vrnil denar in rekel: "Onemu duhovnu se zahvalite, iz katerega ste se prej norčevali. On me uči, da je Bog, ki vse vidi, on me uči, da čaka roparja pekel. Toda jaz nočem Boga žaliti, jaz nočem iti v pekel. Policaj, žandar, sodnik me tu ne vidi, in se jih tu ne bojim."

Kvintin Pella je rekel nekoč: "Župnik je več vreden ko cela policijska postaja." Važne besede, prijatelji! Svetovna sila ne premore ničesar, če ni božje besede, ki jo oznanja župnik.

A župnik ima tudi svoje križe in težave; križ in solze, katerih svet ne vidi in jih ne zna ceniti!

Pomislite župnikovo odgovornost, on nosi na svojih ramah na stotine, da na tisoče duš, kolikor pač šteje njegova župnija. Bog ga ni poslal v župnijo, da bi se veselil, radoval, zabaval, da bi si grabil premoženje, ampak zato, da bi reševal duše. Prijatelji, vi ste odgovorni le za svojo lastno dušo; stariši za duše svojih otrok; učitelji za duše svo-

jih učencev; jaz pa kot župnik sem odgovoren za duše cele župnije, Bog bo tiral račun o njih od mene! Kolikokrat čuti župnik težo križa na svojih plečih, kolikokrat si želi, da bi šel na manjšo župnijo, kolikokrat ga obleta strah, groza, koliko solza pogosto prelije! Vi vidite solze matere, ki objokuje smrt svojega otroka, župnikovih solza ne vidite, ko joka radi župljanov, ki drve v večno pogubo. Vidite solze farmarja, ko hodi po toči po polji in ogleduje škodo; ne vidite pa solz župnikovih, ki jih pretaka po danem javnem pohujšanju, po brezverski gonji in agitaciji, ki se vrši v njegovi župniji!

O matere, vi ne učite svojih otrok moliti, ne pošiljate jih v cerkev, puščate jih, da se klatijo v pozno noč okoli . . . In vaš župnik radi vaše zanikrnosti joka! Može, ki ne hodi te nedelje in praznike v cerkev, ki ne greste k velikonočni spovedi, ampak zapravljate dragi čas po slabih družbah, kjer se sramoti vera in cerkev; može, pravim, ko bi mogli vi prešteti župnikove solze, ki jih pretaka radi vas! Mladenič, dekle, ki ne marata za cerkev, ki sta opustila razne pobožnosti, koliko solz prelije župnik radi vaju, ko vaju vidi na poti greha, na poti sramote, na poti proti peklu! Vi sovražniki duhovščine, vi katoliki po imenu, ki razsevate prepir po župnijah z govorom, s tiskom, da se nam sovražnik posmehuje, ki trdite, da ste "dobri katoličani," pa odvajate ljudi od cerkve in si veselja manete roke, če se vam tuintam vaša nakana pri kakem zaslepljencu posreči, vi, ki se radujete nad svojim vspehom, ker veste, da prebadate župnikovo srce . . ., pomnite, da pride dan, ko bote razumeli i vi njegove solze, ko bote padali na svoja kolena pod težo božje sođbe, ki pride na vas po besedah sv. Pisma!

Solze župnikove!

Jezus je nekega dne jokal. Zrl je na Jeruzalem, na nehvaležni Jeruzalem, ki ga ni hotel poslušati, Jeruzalem, ki ga je izdal, prodal in obsodil na smrt. Iz oči so se mu vlile

solze. Angeli so zbrali te solze, hranijo jih v nebesih. Te solze bodo maščevane ob poslednji sodbi. Župniki celega sveta jokajo dan za dnevom nad svojimi župnijami, ki so podobne Jeruzalemu, angelji zbirajo njih solze, in daj Bog, da bi te solze ne bile vrok prokletstva za duše, ki jih je Kristus s svojo krvjo odkupil.

Ljudstvo napravlja župniku solze; in kakšno je njegovo maščevanje? O, kako vzvišeno je to maščevanje! Vsako nedeljo, vsak zapovedan praznik daruje sv. mašo zanje, to kliče božji blagoslov z nebes na svoje župljane in prosi, Boga, da bi jim odpustil. V klopih kleče ljudje, med njimi preklinjevalci, obrekovalci, lažniki, nevoščljivci, pohujšljivci, sramotitelji cerkve. Boga in duhovščine: a spredaj — — pri oltarju je župnik, ki moli za vse!

Glejte, župnikovo maščevanje! Sedemkrat na dan moli brevir, to je opravlja svoje dnevniče za cerkev, za ljudstvo šploh, za svoje župljane posebej. Vi proklinjate, župnik moli. Vi kličete z neba na se in druge grom, strelo, nesreče, kličete hudiča, a župnik moli za vas! Vi ga žalostite, ga sramotite, ga križate; on ne bo radi tega ravnal drugače, on bo vedno za vas molil.

Nimam li, prijatelji, pravice, da vas prosim vaše ljubezni? Smo v velikonočnem času, in dobri pastir, Jezus, kliče vse ovčice, ki žive v naši župniji. Prijatelji, poslušajte njegov glas, opravite velikonočno spoved! O ovčice, ki se nikoli ne približate svojemu pastirju, svojemu župniku, pridite; po vas hrepenim bolj ko po drugih! O ovčice, ki morda že leta in leta niste prišle, da bi vas dobri Jezus objel, pridite, pridite! Dobri pastir vas bo pritiskal na svoje srce. O ovčice, ki se bojite radi teže in obilnosti svojih grehov, hitite in pridite, vi bote ljubljenci dobrega Pastirja.

Prijatelji, opravite to dolžnost! Napravite to radost svojemu župniku, ki bo videč, kako ste vsi opravili velikonočno spoved, rekel: “Bodi hvaljen in čiščen, o Gospod, Jo-

kam, pa moje solze so solze radosti in veselja.” Amen.

— o —
TRETJA NEDELJA PO VELIKINOČI.

Še malo, in me ne bote več videli; in zopet malo, in me bote videli.

— — Jan. 16, 16.

To, kar smo slišali v današnjem sv. evangeliju, so besede, ki jih je govoril Zveličar svojim apostolom, predno se je od njih ločil pri poslednji večerji: Že je umil apostolom noge, da jim je dal zgled ponižnosti; že je ustanovil daritev sv. maše in podal apostolom svoje Presveto Telo in svojo Kri; že je hotel končati vse z molitvijo in iti v trpljenje in odrešeniško smrt. Predno pa je storil to, spregovoril je še nekaj besed apostolom v tolažbo. Bili so žalostni, potrebovali so v svoji britkosti tolaže. “Še malo,” jim je rekel, “in me ne bote več videli, in zopet malo, in me bote videli . . . Vi bote jokali in žalovali, pa vaša žalost se bo premenila v radost . . . Imate sedaj sicer žalost; pa zopet vas bom videl, in vaše srce se bo veselilo, in vašega veselja vam ne bo nihče vzel.”

Prijatelji, v teh krasnih Kristusovih besedah imamo podobo celega našega življenja. “Še malo, in me ne bote več videli” — — kdo izmed nas ne more reči teh besed o sebi? “Imate sedaj žalost, pa vaša žalost se bo spremenila v radost” — — se li ne vrsti v našem življenju hudo in dobro, žalost in veselje?

V teh besedah je — — bi lahko rekel — — obsežna vsa filozofija našega življenja.

Premišljujmo jih danes! Vsaj so tako važne! Premišljujmo to “malo” preteklosti, sedanjosti in prihodnosti.

1. — To “malo” preteklosti.

V Jobovi knjigi so napisane glede človeškega življenja pomenljive besede: “Človek, od žene rojen, malo časa živi . . . Kakor cvetica on

izbaja in se potepta, in beži kakor senca in nikoli ne ostane v enem stanju.” (Job. 14, 1, 2.) In psalmist pravi: “Njega dnevi zginjajo kakor senca.”

Poglejmo svoje minulo življenje! Ni li bežalo od nas kakor senca? Tu ste zbrani poslušavci razne starosti: mladeniči, možje in starčki. Mladičiči, spomnite se svojih otroških let! Otroku se zde dolga. — — Preživeli ste jih. Ali vam niso zbežala ko senca? Možje, spomnite se svojih mladeniških let! Kje so? Zbežala so ko senca. In vi, kojih hrbet se vam že vpogiba pod težo let, spomnite se celega svojega življenja! Se li vam ne zdi, da je zbežalo ko senca? Res, če človek to premišljuje, mora reči: Malo je preteklosti.

Toda ne gre samo za življenje treba v pretres vzeti, in vpoštevati vse, kar se je v tej preteklosti godilo. Spomnite se!

Preteklo življenje vam je dalo mnogo skrbi, mnogo dela, mnogo truda, mnogo križev in težav. Kje so? Zbežalo je vse ko senca, danes se nam vse to zdi malenkostno.

Preteklo življenje vam je dalo mnogo radosti in veselja, srečne, blažene dni. Kje so? Zbežali so ko senca, danes vidiš, da je vse to bilo malenkostno.

Preteklo življenje ti je dalo nebroj milosti, s katerimi bi bil moral delati za večno življenje, nabirati si zaslug za večnost — — kako si porabil te milosti? Minul je čas milosti, ti pa stojiš tu s praznimi rokami, danega časa, danih milosti nisi porabil. Ne bodo se več vrnile!

Preteklo življenje ti je dalo mnogo priložnosti za greh — — porabil si vse, grešil si — — kje je sečaj vse to? Življenje je zbežalo, toda v knjigi življenja je napisano vse, dobro in hudo!

Prijatelji, ni li vse to, če premišljujejo preteklost, resen opomin za nas, kako rabimo sedanjost?

2. — Premišljuj sedanjost, a tudi tu moramo zopet reči: **Malo je te sedanjosti!**

"Človek od žene rojen, malo časa živi . . . Kakor cvetica on izhaja... beži kakor senca in nikoli ne ostane v svojem stanju." Ne veljajo li te besede trpina Joba i o naši sedanjosti?

Sedanjost, prijatelji, se vam zdi tako krasna — — toda beži ko senca; zdi se vam morda nad vse mučna in britka — — pa beži ko senca.

Poglejte na apostole pri zadnji večerji. Zbrani so okoli svojega Gospoda: gledajo njegov sveti obraz, poslušajo njegove nebeške besede. Kako so srečni! Kako lepa sedanjost! Toda Gospod jim pravi: "Še malo, pa me ne bote več videli." In zgodilo se je tako — — le malo časa še, pa ni bilo Gospoda več med njimi.

Človek niti ne zapazi, kako mineva sedanjost, ne vidi, kako uteka dan za dnevom!

Pomisli pa treba, kako to sedanjost uživamo, kako je porabljammo. In tu moram reči: Z Bogom ali pa brez Boga; za zveličanje ali pa za pogubljenje!

Nekateri se za Boga sploh ne brigajo. Svet, mamon jim je vse, za njim se pehajo, naj je dobiček pravičen ali krivičen; tekajo od zabave do zabave, od veselja do veselja. Začasno radost, začasno veselje je njihova navidezna sreča. Poglejmo pa natančneje na tako življenje: Je li v resnici srečno? Ko bi Kristus stal danes med njimi, kakor je stal nekoč na Oljski gori in zrl na Jeruzalem, bi se razjokal nad njimi, kakor se je razjokal nad Jeruzalemom, in njim bi rekel: "Ko bi poznal ti vsaj ta tvoj dan, kar je tebi v pokoj!" Dan jim izginja za dnevom, beži od njih ko senca, in kakšen je njihov konec? Poslušajte, kaj pravi pobožni Job (21, 7—13): "Zakaj žive tedaj hudobni, so povzdignjeni in si opomagajo z bogastvom? Njih zarod ostane pri njih, truma sorodnikov in vnukov pred njihovim obličjem. Njih hiše so varne in pokojne, in božje šibe ni nad njimi. Njih goveja živina se uplemeni in ne izvrže, krava stori in ne izgubi svojega teleta. Njih mali hodijo

ven, kakor črede, in njih otroci pri igračah skačejo. Imajo boben in citre, in se vesele ob glasu piščal. Svoje dni v dobrem prežive, in v hipu gredo v grob." "Ljudem je določeno enkrat umreti," pravi sv. Pavel, "in potem pride sodba."

Drugi uživajo in porabijo sedanjost za dobra dela, za zveličanje svojih duš, in to je edino prav.

Treba delati, dokler je čas, kajti "pride čas", pravi Zveličar, ko nikomur ne bo mogoče več delati." Sedanjost bo zbežala ko senca, in sv. Pavel pravi: "Kar bo človek sejal, to bo tudi žet." Sv. Matilda, ki je bila tako srečna, da je imela več prikazni z neba, je slišala nekoč glas svetnika: "O, kako ste srečni vi na zemlji, kako ste srečni vsi, ki ste še pri življenju! Vsaki dan, vsak najmanjši trenutek vam lahko prinese novo nebeško slavo. Ko bi mogli videti nebeško radost, bi vsako jutro takoj, ko napoči jutranja zarja, dvigali svoje roke k nebu in se zahvaljevali Bogu z vso gorečnostjo, da vam je dal zopet nov dan, da si naberete novih dobrih del za nebesa." Prijatelji, porabite čas, porabite to sedanjost, ki beži ko senca! Delajte dobro, darujte Bogu vaše križe in težave, naj so te še tako velike: zbežale, minule bodo ko senca! Veliki škof Atanazij je moral mnogo trpeti na tem svetu; sovražniki so ga pregnali z njegovega škofijskega sedeža, pet let se je moral skrivati v suhem vodnjaku, štiri mesece v nekem grobu; toda radi teh križev in preganjanj ni obupal. Če je prišel kak nov križ nad njega, je vedno rekal: "Tudi ta oblaček bo izginil ko senca!"

3. — Poglejmo še tretje: Še malo," to je "malo prihodnosti." "Človek, od žene rojen, malo časa živi . . . Kakor cvetica izhaja . . . beži kakor senca." Ne veljajo li te besede tudi o naši bodočnosti?

Človek se tako zelo zanaša na ta svet. Živi brezskrbno, ne briga se za Boga, misli, da ima še dovolj časa za svoje poboljšanje. Ne briga se za smrt, misli, da je še daleč. Ni li to grozna blaznost? "Človek izha-

ja kakor cvetica in beži ko senca!" Pojdite na pokopališče in oglejte si grobove! Videli bote grob poleg groba, grob starčka poleg groba mladeniča ali otroka! Se li briga smrt za starost, se li briga smrt, če si pripravljen ali ne? Smrt pride ko tat, pravi Gošpod.

Prijatelji, ne bodite lahkomišljeni glede prihodnosti! Naj vas ne prehitijo, naj vas ne prenaagli sodba božja! Danes je človek ko cvetica, jutri ga ni več . . .

Te resnice, prijatelji, so zapopadene v teh kratkih besedih "Še malo!", katere je govoril Gospod pri zadnji večerji. Spominjajte se jih vedno! Sedaj smo še pri življenju, le še malo, pa bomo stali pred sodnim stolom božjim, da bi dali račun od svojega gospodarstva in prejeli plačilo za svoje delo. Naj milostljivi Bog podeli nam vsem večno blaženost! Amen.

UREDNIŠKI KOTIČEK.

Naročnikom tretjeredniškega glasila "Cvetje" naznanjamo, da je došel drugi zvezek, ki smo ga prav kar razposlali. Ker je bil zadnji čas na naši chičaški pošti radi preuredbe velik nered, se bojimo, da morda kateri izmed naročnikov te ali celo prve številke ni dobil. Prosimo, naj nam to sporoči, mu bomo drugo poslali. — Došlo nam je več vprašanj, na katere bomo v prihodnjih številkah Ave Marije odgovorili. — Prihodnja, prvomajska številka bo za osem strani pomnožena, kar pomeni okrog \$50 postranskih stroškov. Poleg tega bo pa tudi Marija Pomagaj v majniški obleki nastopila. Neka članica Maternega društva nam je pisala, naj bi Materina društva v ta namen nekaj prispevala. Ne bomo jih nadlegovali. Ako pa katera iz dobre volje pošlje v ta namen kak cent, se ji že naprej lepo zahvaljujemo.

Uredništvo.

Konrad Bolanden:

Šentjernejska noč.

Zgodovinski roman.

Prosto preložil:

Rev. J. C. Smoley.

FANATIKI.

Da bi rešil barona Dbourga, k temu ga je nagibalo njegovo razmerje do grofice Blanke Autremontske, silili so ga pa k temu tudi dvomi o pravičnosti protestantske stvari. Odkar so izvršili nasilje proti grofici, katero je ljubil z vso ljubeznijo svojega mladega srca, odkar je zborovalo sodišče starešin v St. Denis, pričel je natančneje preiskavati nauke, ki so odobraval take grozovitosti. Celu umor grofice Blanke — nekaj nezaslišanega — umor nedolžne deklice so hoteli dokazati iz svetega Pisma kot Bogu dopadljivo delo. On je prej vedno upal, da bo učeni Beza, duhovni vodja Hugenotov, zavrgel grozovite zmotne starešin v St. Denis. Pa se je jako zmotil. Beza je le še bistroumneje "dokazal" iz sv. Pisma nečloveško dolžnost, da treba v krvi katoličanov zatreti staro vero, da treba pokončati njen zadnji spomin na francoskih tleh. Sedanja meščanska vojna, ki je bila bolj divja in bolj grozovita, ko vse prejšnje, ga je prepričala, da hočejo protestanti izvršiti vse te namene. Videl je, kako so hladnokrvno pobijali katolice, tudi vjetnike, v sramoto viteškim šegam. Videl je, kako so požigali božje hiše, kako so oskrunjali svetišča, videl je, kako so Hugenoti vsled svojih uspehov v meščanski vojni dan za dnevom bolj divjali. Ker pa je bilo protestantov v Franciji primeroma malo, ker so se katolici bolj in bolj oklepali vere svojih očetov, katero so sklenili braniti z vsemi sredstvi, ni bilo nikakega upanja, da se bo končala nesreča, katero je prinesel Kalvin nad

Francijo. Za pravično stvar tlačeni in teptanih, svojih svoboščin opranih plemenitašev, bi bil rad prelil svojo kri. Z navdušenjem se je bojeval v prejšnjih vojnah zoper nasilje, ki je grozilo, da požre vse stanovne, ki je razdrlo stari državni red, s katerim se je kraljevo samodržstvo tako bohotno razrašalo. Toda spojitve in združenje opravičenega upora proti samovoljni vladi z zadevami mrke, krvoločne vere ga je bolelo. Njegov čut poštenja se je upiral nazorom onih plemenitašev, ki so Kalvinov protestantizem zaničevali in se iz njega norčevali, ki so pa kljub temu izrabljali umore, požige in splošno podivjanost Kalvincev v svoje politične namene. Mlademu markezu so se pričeli gabiti njegovi lastni sobojevniki, pričel se jih je bati. Njegovo navdušenje je začelo izginjati, vedno in vedno mu je očitala vest, da vstraja pri straniki, ki se je zvezala z fanatičnimi sanjači. Kljub temu pa ni bil popolnoma prepričan o pravičnosti teh očitaj, slepil ga je še vedno sijaj in lesk, katerega je spletla njegova nemojana vera v vzvišene načrte in nesebične, čiste namene admiralove okoli tega moža. Coligny-jeva osebnost ga je trdo držala v svojih pesteh. On si nikakor ni mogel misliti, da bi mogel tako bistroumen, tako skušen mož, kakor je Coligny hoditi po potih, katerih bi se morali najplemenitejši med plemstvom sramovati. In tako ni resnični Coligny, ampak Coligny, kakor si ga je mladi mož v svojem idealizmu predstavljal, preprečil njegov odpad od hugenotske stranke.

Glavni vzrok pa, da bi rešil barona Dbourga, so bili baronovi

prijateljski odnošaji z grofom Autremontom. Čutil je, da bi nasilen umor Dbourga razjaril grofa proti Hugenotom, vedel je, da bi tak umor napolnil Blankino srce s studom. Kako naj bi dal grof Autremont roko svoje vnukinje možu, kojega sobojevniki so njegovega najboljšega prijatelja živega sežgali? Kako naj bi Blanka ljubila Hugenota, ki je pripustil, da se je zvršil tak grozovit zločin, katerega bi bil on lahko preprečil?

Ko bi bili mogli pogledati v najskrivnejši kotiček markezovega srca, bi bili opazili, da je bilo trdno katoliško prepričanje grofice Blanke vzrok, da se je pričel Riviere odtujevati kalvinizmu. Ko bi ne bil tako vroče ljubil očarujoče katolice, zavzel bi bil v verskem oziru stališče svojih plemenitaških sovrstnikov, to je, on bi se ne bil brigal mnogo za vero. Ker je ljubezen daleko presegala vse druge strasti, bilo je edino le naravno, da je sklenil in želel odstraniti oviro, ki je na poti izpolnitvi njegovega srčnega upanja.

Ko je zapustil grad in v diru jezdil po poti proti sv. Viktorju, zapazil je kmalu dimni steber, ki je postajal od trenutka do trenutka bolj črn in bil vedno večji. Poznal je pomen takih dimnih stebrov, bil je sam le prepogosto priča takih prizorov. Sedaj se je pa tega črnega, valečega se dima jako prestrašil.

"Za božjo voljo, lopovi ga morda že pečejo!" je vzkliknil. "Kaj, če pridem prepozno!"

Spočbodel je konja in jezdil skokoma proti opatiji.

Izmed treh stanov, ki so se poročilu beneškega poslanika Correr-

ja vdali protestantizmu, je bil pri napadu na opatijo Sv. Viktorja posebno drugi stan zastopan. "Ljudje srednjega stanu, katere je mikala svoboda, posebno pa upanje, da bodo s cerkvenim premoženjem in imetjem obogateli" — so drli v trumah proti opatiji. Vsi so prišli iz južnih pokrajin, kjer je imel kalvinizem največ pristašev in zagrizenih fanatikov. Po obleki in orožju je bilo poznati meščane, tudi nekaka na pol-olika jih je ločila od kmečkega prebivalstva. Vodnik jim je bil predikant, Calebove vrste, ki je zgubil ves svoj razum v divjem sanjaštvu. On ni nosil samo običajnega talarja in črne obrazne krinke, okoli ledij je imel prepasan tudi silen meč, katerega je znal v boju kaj spretno sukati. Ta bojeviti služabnik božje besede si je privzel znamenito ime "Jeremija Makabejec." Prvo ime naj bi označalo pre-roški, drugo pa bojaželjni značaj vodnika.

Tolpe so mu komaj sledile, tako je hitel proti opatiji. Na hrbtu so nosile naprtene razne cule, v katerih so imele spravljen plen iz okradenih cerkva in samostanov, in ta plen je bil pogostoma dokaj težak.

Jeremija Makabejec je končno obstal pred vnanjim zidovjem opatije. Na njegov ukaz so razbili vrata s sekirami. Tolpa je drla na dvorišče.

Jeremija je obstal pri vratih in čakal na vjetnike, katere so peljali iz Montluca.

Žalostno je bilo gledati petero menihov iz reda sv. Dominika. 1.) Ušesa so imeli porezana, curljajoča kri je pokrivala njihove bele redovniške halje. Oslabljeni vsled izgube krvi in vednega pretepanja, so se opotekali; fanatiki pa so jih suvali, bili in gnali dalje. In ravno ti štirje dominikanci s svojim opatom, častitljivim starčkom na čelu, so bili cvet opatije sv. Viktorja. Kar je bilo lahkoišljenežev v samostanu.

1. Ker govori izvirnik o dominikanskem opatu, smo tudi mi tako predstavili. Sicer pa dominikanci nimajo opatov, ampak priorje.

so se poslužili Kalvinovega nauka, ravno tako kakor so storili njihovi stanovski tovariši in somišljeniki v Nemčiji, — slekli so meniško haljo, prelomili svoje slovesne obljube in se poženili. Teh petero pa je ostalo zvestih svoji svečeniški prisegi in redovnim pravilom sv. Dominika. In ravno ta stanovitnost je toliko bolj jezila Hugenote, da so jih še hujše pretepali in mučili. Molče, potrpežljivo in vdano so prenašali menihovo surovost svojih mučiteljev. Zvezani, pohabljeni, mirno prenašajoči svoje bolečine sredi podivjane tolpe, so bili podobni jagnjetom sredi tulečih in krvižejnih volkov.

Tudi baronoma Dubourgu in Montlucu so zvezali roke na hrbtu. Tudi onadva sta morala prenesti marsikateri udarec in preslišati marsikatero žalitev. Toda na njunih obrazih je bila videti trmoglavost in zaničevanje.

"Igal," obrnil se je Jeremija Makabejec proti Hugenotu, "zaenkrat zapreš papiste v trdno sobo, odkoder jim ne bo mogoče pobegniti. Ko bomo ta Babilon očistili papeškega smradu, potem bom poskusil, da spreobrnem te malikovalce, ki tiče v rimski temi, k čistemu evangeliju. Če ne bodo poslušali mojega glasu in ostali trdovratni v svoji slepoti, zažgali bomo njihova trupla z njihovimi maliki, njihove duše pa naj se peljejo v peklenski ogenj."

Po teh besedah je korakal Makabejec proti cerkvi, kamor je že pohitel del tolpe. Tudi tu se je ponovil vandalizem in divjanje krivovercev XVI. stoletja. Umetniška krasota božje hiše ni vzbudila nikakega občudovanja teh divjakov. Ko so zapazili mojstersko izrezljane sohe svetnikov, ki so krasile altarje in stebre, vsplamtel je znova njihov srd proti namišljenemu malikovalstvu katoličanov. Med preklinjanjem so razbili vsako soho in podobno. V malo trenutkih so odstranili z oltarjev svečnike in jih pospravili. Vlomili so v zakristijo, preiskali vse omare, potrgali zlate obšive pri mašnih plaščih, stlačili zlate in srebrne posodice v svoje vreče, pretaknili so vsako miznico, vsako omaro, vsa-

ko skrinjo. To, kar ni imelo ravno posebne vrednosti, so stlačili v svoje vreče, resnične dragocenosti, nebrojne krasne izrezljane podobe v zakristiji pa razbili.

Ko so oropali in opustošili cerkev, predlagal je eden, da bi vdrl v grobnico opatov, češ da hočejo sežgati kosti malikovalcev. Jeremija pa je vedel, kaj prav za prav nameravajo s skrunjenjem grobov, zato se je tokrat uprl njihovi nakani.

"Za to ni danes nikakega časa," je rekel. "Kaj bote pa tudi našli tam? Kostni in nekaj svilenih cunj. — Lesene podobe malikov pa zberite vse. Znosite jih na gromado na samostanskem dvorišču, da darujemo klaven dar, ki bo Bogu dopadel."

Mej tem, ko je del tolpe ropal po cerkvi, preiskavali so drugi samostan po vrednostnih stvareh. Vsi prostori so odmevali od oglušujočega ropota. Slišati je bilo udarce kladivov in sekir. Razbijanje omar, skrinj, vpitje, kletvine roparjev so odmevale po vsem samostanu. Odhajali so drug za drugim s culami na hrbtu in jih nosili na dvorišče na kup; vračali so se pa zopet takoj v samostan, da bi rajali in kradli dalje.

Tudi na klet niso pozabili. Mnogo jih je šlo v klet in nastavilo sode. Ognjevito, v preobilici zavžitó vino pa je marsikaterega vrglo na tla, da je obležal v nezavednosti, da je pozneje, ko so zažgali samostan, zgorel pod razvalinami.

Samostan je bil končno oropan, toda grabežljivost Hugenotov še ni bila nasičena. Pričakovali so vse kaj drugega, kakor nekaj kovinastih posod in onih dragocenih stvari, ki so potrebne za božje službo. Največjega zaklada v opatiji niso spoznali. — knjižnice namreč, ki je obsegala več tisoč zvezkov, katere so zbirali in pisali stoletja in stoletja, med temi je bilo dokaj jako dragocenih in redkih rokopisov. Divjaki so potrgali samo srebrno kovanje od folijantov, vzeli so tudi slonokoščene platnice, ki so bile okrašene z zlatom in srebrom in spravili vse to v svoje vreče. Ostale vrednostne bisere pa je imel pokončati ogenj.

Glasnik Društev Najsv. Imena.

K.

ZAKAJ SPITE?

V prežalostni noči velikega četrka, ko je Gospod trpel strašne duševne muke na Oljski gori, ko je ležal na zemlji in potil krvavi pot, je značilno dvojno ravnanje njegovih najožjih prijateljev — apostolov.

* *

Ko je šel od njih nekoliko dalje v vrt, da je tam sam, popolnoma sam izbojeval največji boj s svojo človeško naravo, ki je trepetala pred nemernimi in strašnimi mukami, ki so jo čakale drugi dan, na veliki petek, pustil je svoje tri najzvestejše učence same in jim ukazal, naj z njim molijo. Opozoril jih je na težke in grenke ure, katere pravkar trpi njegovo človeško srce. "Moja duša je žalostna do smrti!" jim je rekel. Učenci so to globoko, globoko žalost lahko videli že na njegovem obrazu, na celem telesu, ki se je treslo kakor šiba na vodi! Zato jih je prosil pomoči, sodelovanja z molitvijo z njim v teh težkih urah. Toda ko se je vrnil k njim čez uro težkega smrtnega boja, našel jih je speče.

V molitvah velikega četrta polaga sv. cerkev Gospodu na usta te besede, ki jih je govoril Petru: "Simon spiš? Nisi mogel eno uro čuti z menoj?" Kako britko so morale te besede zadeti Petra, ki je svojemu Gospodu še pred malo časom tako slovesno zatrjeval svojo nemojnost. Po pravici so ga zadele, zakaj mej tem, ko je on spal, nekdo drugi, izdajalec Iškarijot, ni spal. Že iz obednice zadnje večerje se mu je tako mudilo. Odhitel je v črno noč, da izvrši najbolj črno dejanje, kar se jih je kdaj zvršilo na zemlji — prodajo Boga-človeka za sramotno ceno trideset srebrnikov.

Gotovo je bilo kakor težek kamen, kakor skeleča rana na srcu božjega Zveličarja, zlasti to, ko je gledal, kaj počne Judež, njegov najožji prijatelj in zaupnik. Judje bi ga ne bili mogli vjeti, ko bi jim on ne bil pomagal. Saj so ga že dolgo iskali, kako bi ga kje vjeli, in ga brez hrupa lahko odvedli pred sodbo, ter ga obsodili. Zato je bilo potreba zaupnega prijatelja, ki je vedel, kako bi se to najlažje in najbolje izvršilo. Dobili so ga v vrsti apostolov — Juda iz Kariota.

Ta žalostni prizor, na eni strani speči učenci, na drugi bdeči izdajalec, se v zgodovini sv. katoliške cerkve, ki ni drugega, kot skrivnostno dalje živeči Kristus, zopet in zopet ponavlja. Ne manjka novodobnih Judov, ne manjka tudi Judežev, ki stegujejo svojo koritarsko roko in govore: Koliko mi časte pa ga vam izdam? Žalibog ne manjka tudi učencev, ki spe, ko se ta sramotna kupčija za njih Gospoda sklepa.

* *

Da, Gospod Jezus je tudi danes še prav tako sovražen od številnih svojih sovražnikov, kakor je bil nekdanj. Milijoni so se zakleli kakor Judje, da ga bodo uničili. Iščejo samo prilike, samo načina, kako bi to izvršili najlažje in najbolj gotovo. Sicer hučobija to poskuša že celih dva tisoč let, a do danes se še ni trudila, je še prav tako delavna, kakor je bila ono noč velikega četrta.

Toda, vsi ti njegovi sovražniki bi mu tudi danes ne mogli ničesar, ko bi ne dobili zaveznikov ravno iz vrst Jezusovih učencev samih — iz vrst kristjanov, ki so bili krščeni v Jezusovem imenu, ki nosijo na sebi

to njegovo ime.

Le pogledimo v vsa preganjanja katoliške cerkve in vere v Jezusa, od prvega začetka do danes, pa bomo našli potrjeno to resnico. Njegovi najhujši sovražniki so: Židovstvo, framonstvo, brezverstvo. Njih najboljše regimenti, brez katerih bi ne mogli ničesar, so razni odpadniki, Judeži. Njih kolikor mogoče skupaj zbobnati, to je vsa njih skrb, ker vedo, da vse drugo pride samo po sebi. Lahka, skrb. Par "Judeževih grošev" v obliki kakih služb, kakih dobičkov, pa neso svoje glave v boj za njih umazane cilje. Pogledimo v začetna preganjanja Cerkve v Meksiki, na Francoskem, povsodi! Ali niso na čelu vseh teh preganjanj ravno odpadli katoliki, Judeži, izdajalci? Niso vsi Karanže bili katoliki, odpadli Judeži? Na Francoskem, niso bili vsi katolikožrci sami odpadli katoliki, Judeži? Na Ruskem, ali niso kristjani, odpadli pravoslavni kristjani tisti nesrečni Judeži, ki ubijajo v ruskem srcu Gospoda, vero vanj? Židovstvo jih je samo pokvarilo, jim samo okužilo srce, jih naredilo v Judeže izdajalce, in poglejte, kako ostudno je delo, katero vrše sedaj! In med slovenskim narodom v starem kraju, ali ni enako? Niso li pred vsem odpadli Judeži tisti, ki bijejo sedaj tako velik boj proti katoliški cerkvi? Bi pravoslavni Srb mogel kaj storiti proti katolikom? Bi si upal, bi mogel začeti boj proti katoliški cerkvi, ko bi ne bil dobil v Sloveniji Judežev, odpadnikov, ki so v Belgradu naščuvali celo vlado proti katoliški cerkvi? Imena, kakor so Žerjav, Zupanič, Pucelj i. dr. niso to imena nekdanjih katolikov? Ali niso, kot otroci hodili k mizi Go-

spodovi? Ni bil tuđi za nje najlepši dan, dan prvega svetega obhajila? In sedaj? Toliko sovraštvo do Jezusa, do katoliške cerkve? — Judeževi groši!

In tu v Ameriki? Ni enako? Kdo bije tako ostudni boj proti Jezusu? Kdo piše liste, kakor so "Glas Svobode?" "Proletarec?" "Prosveta?" "Glas Naroda?" Ali ne odpadli Judeži z od brezverstva zastrupljenimi srci? Kdo je tisoče slovenskim trpinom ukradel vero, uničil njih lepo slovensko dušo, jih napolnil s satanizmom proti veri, proti križu? Kdo vodi celo krdelo sovražnikov Jezusovih po slovenskih naselbinah, da gredo po slovenskih hišah in srcih križat Zveličarja? Niso to Judeži, slovenski verski odpadniki?

O, da, Judež ne spi, ampak hiti, da čimpreje proda Kristusa Judom, judovskemu socializmu, judovskemu brezverstvu, judovskemu molo-hu. Noben trud mu ni prevelik, nobena žrtev prevelika, nobena noč pretemna, nobena svota preogromna, nobena težava pretežka! Vse, vse žrtvuje proti Jezusu! . . . Judež ne spi . . . temveč hiti s prodajo . . .

Tođa, kaj pa njegovi zvesti učenci? Kaj njegovi služabniki? Kaj njegovi zvesti prijatelji, vsaj taki, ki pravijo, da so njegovi prijatelji? Kaj njegovi posebni prijatelji, ki nosijo na svojih prsih znak njegovega presvetega Imena, možje Holy Name Society?

O, da tukaj se pa pokaže žalosten prizor vsakemu, ki opazuje naše slovenske razmere, žalostne, da, prežalostne! Jezus je izdajan od toliko Judežev! Njegovi Judeži toliko žrtvujejo, toliko delajo! Njegovi prijatelji pa . . . ?

O, slovenski možje Holy Name Society, kaj pravite na to? Kaj mislite, ako bi prišel danes k nam Gospod Jezus v svojem trpljenju, v svojem preganjanju, kaj bi nam rekel? Jaz mislim, da to, kar Petru.

"Simon, ti spiš? Ene ure niste mogli čuti z menoj? "Možje, vi možje mojega Imena, vi spite? Li ne vidite Judeža, kako je agilen dan in noč?"

Da, zakaj spimo? Zakaj smo katoliki tako zaspani? Resnico imamo! Jezusa imamo v svoji sredi, o katerem verujemo, da je naš Bog, ki ga moramo ljubiti iz celega srca, zlasti ko vidimo, kako hite naši slovenski Judeži ga izdajat in prodajat, ko gledamo njih satansko sovraštvo proti njemu, ko vemo koliko žrtvujejo, da bi ga uničili v vseh naših slovenskih naselbinah, v vseh naših slovenskih hišah, v vseh naših slovenskih srcih. Pa kaj storimo, da bi branili tega Jezusa? Da bi uničili delovanje Judežev? . . . "Simon dormis? — Simon, spiš?" Katoliški Slovenci, spite? Kako krasne in kako velikanske organizacije bi lahko imeli v obrambo tega svojega Gospoda! Kako močan in razširjen obrambeni tisk bi lahko imeli, veliko večji, kakor ga imajo Judeži, veliko krasnejše bi bili lahko organizirani, ker imate župnije, pa . . . ? "Simon, dormis? — Simon ti spiš?" — Tebi je vsak korak preveč? Vsaka žrtev prevelika? . . .

Da, možje in fantje društev Najsvetejšega Imena, zatopite se ta mesec po svojem mesečnem svetem obhajilu nekoliko v to-le premišljevanje! Predstavite si v duhu božjega Odrešenika, trpečega, krvavi pot potečega na Oljski gori vaših oltarjev. Poslušajte hrup prihajajoče tol-

pe sovražnikov, hrup proti njemu po listih, po društvih, po naselbinah...!

Velikanska je odgovornost nas vseh katoliških mož v sedanjih razmerah in homatijah. Zastonj bi se izgovarjali, da nas to ne tiče! Če smo Kristusovi, bodimo s Kristusom! Čujmo s Kristusom! Čutimo s Kristusom! Trpimo s Kristusom! Branimo Kristusa! Če pa smo Kristusovi, pa pri vsem tem spimo, potem pa gorje nam! Vsi smo krivi Judeževih zmag! Vsi smo odgovorni za tisoče slovenskih duš, katere Judeži pehajo v pogubljenje! Vsi smo krivi tisočev razdrtih zakonskih zvez, tisočev uničenih slovenskih življenj, uničenih slovenskih src!

Ko bi videl slepca tavati po cesti tik strašnega prepada, v katerega se bo zdajzdaj zgrudil, pa bi ne prihitel ga rešit, ali nisi ti kriv njegovega pogina, če pade pred tvojimi očmi, on, slepec v pogubo?

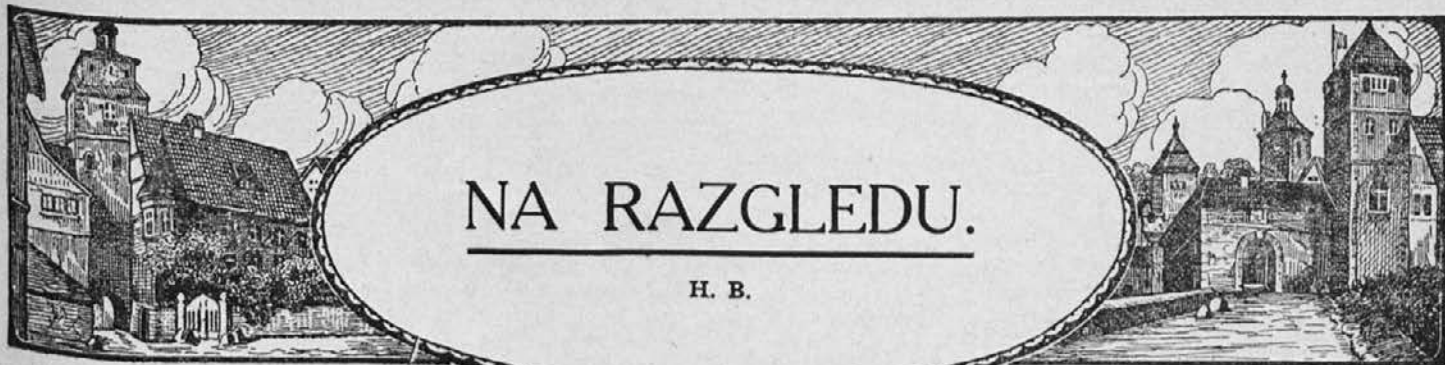
Da, da zmaguje sovražnik, so krivi zaspani katoliški možje, ki jim je vsaka žrtev, vsak trud, vsako delo za Gospoda preveč. "Njih oči so bile zaspane" pravi sv. pismo o apostolih. Niso li pogosto tudi naše oči take? Bi mogli slabi toliko vspehov dosežati, ko bi se katoliško slovensko moštvo organiziralo v skupen boj, v skupno obrambo? Ko bi vsak nekoliko žartvoval za katoliški tisk? ko bi skrbeli za okrepljenje katoliškega življa po slovenskih naselbinah? —

Katoliško slovensko moštvo, premisli vse to! Vtisni si globoko v srce besede:

"Niti urice niste mogli čuti z menoj? Ali ne vidite Judeža, kako on ne spi, temveč hiti me prodat Judom? — Zakaj spite? . . ."

O, da zakaj? . . .

NA RAZGLEDU.

H. B.

I. PO AMERIKI.

Naša velika noč zunaj cerkve sicer ni bila starokrajška, ker nas je zeblo. V cerkvi smo pa skušali kolikor mogoče do naše narediti. Sicer pravijo nekateri da je lepše, če se največje dni velikega tedna v cerkvi ne vidi družega, kakor križ na tleh. A naši stari bi najbrž s tem ne bili zadovoljni. Brez božjega groba bi zanje ne bilo velikega tedna, velike noči. Pregloboko se nam je iz otroške dobe vrezal v dušo. Zato smo ga tudi letos postavili, tem rajši, ker nam ni delal veliko preglavic. Naše sestre so ga prevzele v svojo oskrbo in moramo reči, da smo ga bili veseli. Nekaj priprostega je bilo, a ličnega, z okusom in srcem narejenega. Dobri naši farani so poskrbeli še za bogat cvetlični kras, tako da je bila vsaj v cerkvi pomlad, če smo jo že zunaj pogrešali. Ves čas so sestre z otročki pridno molile pred veličastnim grobom. Enako ljubko je bilo vstajenje. Marsikateremu, ki vidi cerkev od znotraj le o veliki noči in pošilja svoje otroke v publike šole, je srce gotovo malo nervozno bilo, ko je gledal otroško procesijo po cerkvi in poslušal njih nežne glaske: Hvaljeno in češčeno naj vedno bo... Kakor so nekatere matere drugi dan pripovedovale, so jih otročki, ki so to gledali, milo prosili, da bi tudi oni smeli v katoliško šolo, da bodo drugo leto tudi sami zraven. In res smo jih nekaj na novo dobili v našo šolo. Pri vseh petih sv. mašah na veliko nedeljo smo imeli polno cerkev, kar se je tudi pri kolekti pokazalo, ki bo presejala dva tisoč dolarjev.

Slovenska cerkev pogorela. V noči mej 18. in 19. marcem je do tal pogorela župnijska cerkev sv. Jožefa v Leadville, Colo. Ker je ogenj nastal sredi noči, so ga opazili šele, ko je z elementarno silo butil ven, tako da na rešitev cerkve in kar je bilo pod njeno streho niti misliti ni bilo več mogoče, zlasti ker je bila stavba lesena. Vse, pa prav vse je zgorelo, niti ciborija s Najsvetejšim ni bilo moč pravočasno spraviti na varno. En del župnišča, ki ga je plamen objel, potem ko je cerkev požrl, so deloma rešili. Kako je ogenj nastal, ali po naključju, ali po hudobiji, je še nepojasnjeno. Samo eno desetino škode bo krila zavarovalnina. Pretresljivi so bili prizori pred pogoriščem. Vse ljudstvo je joka-

lo, ko je videlo svoje najdražje, svoje srce v plamenih. Kar je bilo s toliko žrtvami postavljeno in vzdrževano, je postalo v dobri uri pepel. Otročki so drugo jutro svoje mame spraševali: "Mama, kam je dal father "church"? Kakor je znano je leadvilska župnija najvišja slovenska župnija, ne samo v Ameriki, ampak sploh. Postavljena vstric našega sivega Triglava bi ga gledala kakor mati sinčka, ki stopica ob njej. Cerkev je postavil Rev. Perše, sedanji slov. župnik v Kansas City, Kans. Njegova naslednika sta bila Rev. Judnič. zdaj v Denverju in Rev. Mlinar zdaj v Pueblu. Sedanji župnik Rev. Miklavčič je bil komaj nekaj tednov gori. Upamo, da se mu bo pri njegovi gorečnosti v doglednem času posrečilo postaviti novo cerkev. Tamkajšni rojaki so takoj po nesreči pokazali veliko dobre volje. Gotovo bodo tudi drugi rojaki širom Amerike po svojih skromnih močeh radi prikočili na pomoč. "Ave Maria" bo tudi rada svoje storila, kar bo mogla. Zato leadvilski rojaki obrišite solze in pogumno na delo!

Z bombo in bakljo. To je menda geslo tistih protikatoliških elementov, ki so obupali, da bi mogli z moralno silo zaustaviti vedno večji razcvit in vedno bujnejši razvoj katolicizma v Ameriki. Zato so zagrabili za bombe in baklje. V Kanadi je v nekaj mesecih že enajsta katoliška cerkev zgorela. Zadnja je bila cerkev presv. Trojice v Montrealu, najstarejša cerkev v deželi. Vsak ve, da to ni le slučaj, ampak delo organizirane bande, ki si je to postavila za svoj vzor.

Pa tudi drugod se dogajajo slični požigi. Ko je te dni dospel v Združene države novi papežev diplomatični zastopnik ali nuncij, Most Rev. Fumasoni Biondi in se v njujorški stolnici prvič slovesno pokazal, je radi varnosti petdeset policmanov stražilo cerkev. Ku Klux Klan, katere se dolži teh požigov, so namreč zagrozili, da se bodo spravili nad tamkajšne cerkve, ker jim odotni katoliški župan precej na prste stopa. No s takim nasiljem se ravno tako daleč pride, kakor s kranjskim hudičem in baričem.

Zatonila je za gorami večnosti svitla, ena najsvetlejših zvezd mej ameriškimi prominentnimi katoličani, zvezni senator W. Bourke Cockran. Kar je bil svoj čas Windhorst v nemškem parlamentu

in Daniel O'Connell v irskem, to je bil Cockran v ameriškem senatu, katolik ne samo v silni moči svojega govora, ampak tudi v življenju. Pectus fecit eum dissertum. Iz srca, globoko katoliško mislečega in čutečega, je izvirala sila njegovega govora. Tisti, ki so se predlanskem vdeleževali ameriškega tretjeredniškega kongresa, imajo tega moža še gotovo v živem spominu. Kot navdušen tretjerednik je prihitel na ta kongres, da vname poslušalce za Franciškove vzore, ki so Ameriki tako potrebni. Ob tej priliki je mej drugim dejal, da sedanjega bolnega sveta ne bo ozdravila moč govora o katoliških resnicah, naj bo ta še tako silna, globoka in očarujoča, ampak samo zgled, življenje po veri in kolikor mogoče natančno posnemanje svetniških vzorov, katerih eden najlepših je bil sv. Francišek. Mi moramo, je izvajal, katoličane, če hočejo biti vredni tega imena, zopet navaditi, da bodo vsak dan našli pot h tabernakelju, obiskovali tam svojega Gospoda in ga, če le mogoče, tudi vsak dan prejemali. Tako je govoril, tako je pa tudi delal. Bil je eden tistih redkih mož, mej inteligenti posebno redkih, ki je vsak dan pristopal k angeljski mizi, če je le mogel. Zato smo prepričani, da, četudi je bila njegova smrt nagla — pripravljal se je ravno na neki govor o katoliški vzgoji, ko ga je zadel mrtvoud — ni bila nepripravljena. Bog daj pokoj njegovi duši, ameriškim katoličanom pa kmalu vrednega naslednika.

Muzej nun. Ako bo kaka dekle, ki misli iti v samostan, v dvomu, v kateri red ali kongregacijo naj vstopi in bo pri tem tudi malo na zunanost gledala, ji bo kmalu dana bogata izbira. V muzeju katoliškega vseučilišča v Washingtonu snujejo posebni oddelek, v katerem bo videti nune kolikor mogoče vseh ženskih redov in kongregacij v popolni redovni opravi, seveda ne žive. Ravnatelj muzeja Rev. Dr. Roman Butin ima vse načrte že izdelane. Tudi progla na vse redove in kongregacije, naj bi bile vsaka z enim eksemplarem zastopana, je že razposlal. Dozdaj se je odzvalo okrog šestdeset redov, oz. kongregacij. A število še zdaleka ni zaključeno. Vsekako bo to jako pestra in slikovita zbirka, ki bo privabila mnogo radovednežev v muzej, zlasti iz krogov drugovercev. Skoro gotovo bo tej zbirki kmalu sledila dru-

ga, moških redov in kongregacij, ki bo tudi precej pisana in bo zlasti tu v Ameriki vzbujala precej pozornosti, ker redovniki zunaj ne nastopajo v svojih redovnih oblekah.

Nova duhovniška žrtev. Slovaški župnik v Viriden, Ill., Rev. John A. Vraniak, se je z lastnim avto odpeljal v St. Louis, da nakupi potrebnih stvari za cerkveni bazar, odkoder se pa ni več vrnil. Njegovi sorodniki in župljani so takoj zaslutili, da gre najbrže za novo žrtev, ali ameriškega banditstva, ali protikotliškega satanizma. Oba sta danes po Ameriki v najlepšem cvetju. Takoj so začeli obširno poizvedovavno akcijo za pogrešanim, ki pa do danes še ni vseh. Nobenega dvoma pa ni več, da je postal žrtev zločinske roke. Ob Mississippi so našli njegov avto. Truplo so zločinci najbrže vrgli v reko. Brat rajnega, ki se veliko trudi, da bi našel sled za njim in njegovimi morilci, je dobil od nepoznane osebe telefonično sporočilo, da je v Collinsville, blizu St. Louisa videla rajnega v družbi dveh mož, ki sta ga peljala. Drugo poročilo pravi, da je morivec isti, ki je predlanskim Rev. Belknapa izvabil iz župnišča in ga umoril. Bajne gre za nekega propadlega, ki ima manjše duhovnike spravljati na oni svet. O vspehu preiskave bomo še poročali.

Junaške sestre. Bolnišnica za neozdravljive v Montrealu, katero so oskrbovale sestre Božje Previdnosti, je do tal pogorela. Škoda se ceni na en milijon dolarjev. Ogenj je nastal pri dvigalu (elevator) ali slučajno, ali po hudobiji, se še ne ve. Ko so sestre opazile nesrečo in spoznale, da bolnišnice ni moč rešiti, so pozabile na vse drugo, celo na nevarnost lastnega življenja, samo da rešijo 250 bolnikov, ki bi bili sicer nujno postali žrtev ognja. Po nadčloveških naporih, ki jih je zmožna le junaska ljubezen do bližnjega, so vse rešile.

2. PO JUGOSLAVIJI.

Osebnosti: Iz zasebnega vira smo izvedeli, da je lavantinska škofija s svojim sedežem v Mariboru po dolgem času zopet dobila svojega višjega pastirja, v osebi bivšega tržaškega škofa prevz. g. Dr. Andrej Karlina. Dolgo so nastavljali razne kandidate, nazadnje je bil na le on odbran, kar je pač naravno. Ker je bil žrtev italijanskega narodnega šovinizma, je imel pravico do enakovrednosti, če ne častnejšega mesta. To je mej izpraznjenimi škofijs. sedeži v Jugosl. Maribor. — Iz istega vira vemo, da je postal Dr. Mahničev naslednik na Krku ljubljanski vseučiliški prof. Dr. Jos. Srebernič. On je rojen Gorican, iz Solkana pod sv. Goro. Prvotno ni mislil postati duhovnik. Izvršivši gimnazijske študije, se je podal na Dunaj, študirat profesuro. Tam je vstopil v katoliško akademsko društvo "Danica" in bil v njem resnava zvezda danica, poln katoliškega idealizma. K promociji za Dr. modroslovja je prišel s svetinjo Marijine družbe na prsih. Kot gimnazijski prof. je po-

tem stopil v bogoslovje in bil poslan v Rim, kjer si je pridobil še doktorat iz bogoslovja. Vrnivši se, je kmalu postal prof. na centralnem semenišču v Gorici. Po prevratu je bil pozvan na ljubljansko vseučilišče. Tu ga je doletela visoka čast postati naslednik velikega Mahničeva. — Še enega novega škofa dobi Jugoslavija. Za novostavljeno škofijo, oz. apostoljski vikarijat, v Velikem Bečke-reku, kjer je veliko Mažarov je belgrajska vlada predložila preč. P. Rafaela Rodiča, bivšega provincijala hrvatske provincije sv. Cirila in Metoda. Ta inteligentni franjevec, ki je točasno samostanski predstojnik na Trsatu, je bil že ponovno kandidat za mitro. Za mesto, na katero ga zdaj vlada prezentira, bi bilo težko dobiti boljšega. Govori perfektno mažarski.

3. PO DRUGIH KRAJIH.

Papeževa zlata roža. Že skoro tisoč let je, odkar ima papež navado vsako leto z zlato rožo odlikovati ono katoliško ženo, ki se je v tistem letu najbolj odlikovala na polju krščanskega dobrotelja. To je res odlikovanje za zasluge in sicer za zasluge na polju dejanske ljubezni do bližnjega. Navadno ji pokloni eno samo rožo, a to iz čistega zlata, ter umetno izdelano. V srečnejših in bolj zlatih časih, kakor je sedanj, so poklanjali cel šopek. Letos bo tega odlikovanja deležna španska kraljica, ki je pravi angelj na polju krščanskega dobrotelja.

Francoska hierarhija na delu. Francoski episkopat je imel v začetku marca dvadnevno generalno sejo, na kateri je obravnaval vsa pereča sodobna vprašanja, ki pretresajo po vojski težko preiskušeno domovino. Glavna točka programa je bila, kako organizirati katoliški preporod Francije, v smislu papeževega apostoljskega pisma "Ubi arcano Dei," v katerem ta najvišji čuvar božjega prava na zemlji opozarja na socialni modernizem, ki spodkopava temelje človeški družbi. Pri razpravah se je posebno opozarjalo na katoliško akcijo Amerike, Angleške in Poljske, ki naj bi se podrobneje študirala in potem naredil enotni delovni program, prikladen za točasne francoske razmere. Ko je papež Leon XIII. duhovščino pozval naj gre ven iz zakristij na socialno polje, se francoska duhovščina ni v isti meri odzvala pozivu, kakor ona centralnih držav. Zato je bila ondi vera potisnjena iz javnega življenja v katakombe cerkva. Po vojski se je jelo obračati na bolje. Ako bo duhovščina na podlagi novega socialnega programa krepko poprijela, čakajo Francijo v verskem oziru lepši dnevi.

Tristoletnica sv. Terezije, odkar je bila proglašena za svetnico, se letos po vsej Španiji slovesno obhaja. Nekaj izrednega je za nas liberalizirane Amerikance in Evropejce, je da je za to priliko vlada izdala posebne pišemske znamenke v proslavo tega jubileja. Na znamenkah se nahajajo podobe Sv. Terezije, z nekaterimi dogodki iz njenega življenja, kakor tudi podobe papežev in kraljev, ki so takrat vladali Cerkev oz. državo,

ali bili kako drugače v stiku s to eno največjih žena in svetnic, kar jih pozna zgodovina katoliške cerkve.

Irski grobokop, je "munšajn." Tako se je izrazil predsednik irskega abstinencnega gibanja Rev. Peter Coffey. Popolnoma zaslepljen mora biti tisti, pravi, ki bi tajil, da je čezmerno vživanje alkohola silno demoraliziralo irski narod. Zato neutrudno pridiga svojemu ljubljemu narodu: Ali glaž iz rok, ali propad! Prežalostno bi bilo, da bi narod, ki po krvavi križevi poti polagoma stopa svoji popolni prostosti nasproti, tik predlepšo bodočnostjo sam sebi skopal grob. Da se to ne zgodi, je irska abstinencna zveza, pod vodstvom imenovanega duhovnika domoljuba, sklenila, po celi državi razprsti abstinencno gibanje. Z organizirano silo hoče pritisniti tudi na vlado, naj ne le ne dovoljuje novih koncesij za gostilniško obrt, ampak naj tudi obstoječe omeji in dosedanjo anarhijo v tem oziru uredi. Dozdaj je ondi, kakor je videti iz njegovega poročila, res vladala popolna anarhija. Noč in dan so vile razne beznice in zganjarne odprte. Ni čuda če so potem Irci pravi pobratimi "Kranjcev" glede vodke.

Veliko pomanjkanje duhovščine se čuti na Čeho-slovaškem, oz. bolje na Češkem. Slovaška sama ima dosti duhovniškega naraščaja. Tudi Morava ni še tako na slabem. Le srce Češke je v skrajno slabem položaju glede tega. Okrog tisoč mest je nezasedenih. Praga je imela n. pr. v prejšnjih časih letno od osemdeset do devetdeset bogoslovcev. Danes jih ima komaj štirinajst. V normalnih predvojnih časih je na čeških bogoslovjih študiralo okrog 400 bogoslovcev in so še komaj zadelavali nastale vrzeli. Danes vseh skupaj ni 200. Potem pa še tak primanjkljaj. Za prihodnost so tedaj izgledi jako slabi, ako se protiverski vihar, ki pridno pometa poklice, kmalu ne poleže. A tudi v tem slučaju bo velilkanska vrzel še dolgo zevala. Sadovi huzitizma in svobodomiselstva, ki so tam po francosko bujno zoreli, so dozoreli, a so jako grenki. To je za te naševersko že dolgo zaspane brate, večja škoda in večja kazen, kakor narodna cerkev, ki je itak otrok huzitsko-svobodomislnega duha.

Kulturni boj v Mehiki. Zgodovina kulturnih bojev pravi, da, ko se je kaka država malo znorela proti Cerkvi, je bil potem en čas "gmah." Mehika je pa kakor kaka lahkoživa ženska, ki je še na starost ne sreča pamet. Rane srditnega kulturnega boja, ki je divjal tam pred par leti, se še zdaleka niso zacelile, ko so pred kratkim framasoni že drugič zatrebali v vojni rog. Poroča se, da je vlada 1. febr. dva nadškofo in enajst škofov dala aretirati in v ječo vreči. Vzrok je bila "velika lumparija," ki bi bila državo kmalu življenje stala — — — z apostoljskim delegatom so se vdeležili slovesnega blagoslovljenja Kristusovega spomenika na nekem privatnem zemljišču. To ja vemo, da če hudič Kristusa vidi postane ves besen. Isto bo tudi vzrok besnosti mehikanskih framasonov

NAŠ STRIČEK

Ljubljana, Jugoslavija. — Dragi striček: — Danes, gospod striček, praznujete dan Vašega godu. Da si olepšam današnji dan, mi je neka gospodična posodila letošnje štev. lista A. M. Ker

čitam vse lepo po vrsti, sem šele sedaj, zvečer opazila moje pismo in se mi jako čudno zdi, da knjiga ni dospela na svoje mesto, dasiravno sem je odposlala priporočeno. Poslala sem obenem tudi še drugo knjigo neki znani osebi, ker mi je poslala večkrat list A. M. seveda v naglici neprigoročeno in tudi ni dospela tja. Takrat je bil precejšnji rumel in ne zdelo bi se mi čudno, če bi se bila oziroma če se je pri današnjih razmerah zgubila.

Kako žal mi je, da se mi je želja, napraviti malo veselja enemu Vaših "Mali" izjalovila. Prepričana sem bila, da je ta ali oni že pridno čita in se spominja tam daleč čez morje v domovini Ele, katera tako iskreno ljubi otroška, neskaljena srca.

Najlepše pozdrave gospod striček Vam pošilja iz domovine udana Vam

Ela.

Draga Ela: Sporočam ti, da je med tem časom srečno prišla tvoja knjiga in se ti lepo za njo zahvalim.

Tvoj Striček.

Od nekod. — Dragi Striček: — Prej ko vam nadalje pišem vas prav lepo pozdravim, in vam dam vediti da sem sprejel vaše knjige. In sem jih jako vesel, vsaki večer jih berem. Jaz se vam zahvalujem za podobo ki ste jo mi dali. Dragi Striček jaz vam pošlem \$2,50 za Ave Maria za celo leto, jaz prov rad berem Ave Marijo.

Zdaj vas pa vsi skupaj pozdravimo. Jaz, in moja Mama, Ata, in moja sestra Anica.

Z Bogom

Frank Gnidica.

Dragi Frankie: — Ne vem, kaj se je zgodilo s koverto, v kateri si pisal svoje pismo. Izgubil sem jo. V pismu pa nisj napisal od kod si. Tako sem moral

napisati samo "Od nekod." Pa tudi predolgo je že tvoje pismo tukaj čakalo, da je prišlo na korner. Morda so pa miške s pisma pojedle ime kraja, od kod si doma. Pa ne zameri mi.

Tvoj Striček.

Altus Ark. — Dragi striček: — I would like to join your corner but I cant write Slovenish. My Father is Slovenian and my mother is Swiss. We have a large Church hand School here but we learn English and German. We also have good pastor, Father Placidus Oexchle. I gues you know him hhe has been in Chicago several times. We have the nicest Church for many miles off. It's name is Mary of Perpetual Help. My grandma is 79 years old and will be eighty 31. of Dec. She cant get around on account of rheumatism. I am 16 years old and finished the parochial School here and am going to Business College Ft. Smith Ark. next week. I have five brothers. My oldest brother is 14 years old. Best regards

John Udanj.

My dear Johnie: — I do not blame you that you don't know Slovenian. But we are good friends just the same. I am very glad to hear that you are going to College. I hope you will make good. Give my regards to your dear Grandma an to your parents.

Tvoj Striček.

Sheboygan, Wis. — Dragi striček: — V prvih vrsticah Vas jaz prav lepo pozdravim in moja Mama in Pa tudi in se Vam prav lepo zahvaljujejo za Vaš prekrasni stenski coledar. Včeraŷ Jan. 16tega so nam pa Vaš potovalni zastopnik Mr. Leo Mladič darovali Vaš lepi Coledar Ave Maria. Kako smo ga bli veseli vsi. Jaz in Mama sma ga takoj vsiga ozredale. Ko smo prišle na stran 198 Za glavo in srce. Kar je za glavo, Vam pošiljam nekaj odgovorov ako so sploh pravilni in kar je pa za srce, bodem doma pridržala za kratek čas.

Mi oprostite Gospod Urednik ne uoam da bi bilo kaj prav: Vas prosim ko bi mi povedali kako se to dela, tudi mama ni vedela. Stara sem 9 let in sedem mesecev. Hodim v public šolo ker še nimamo slovenske šole zgotovljene. Ka-

tekizem me pa učijo vsako soboto naš ljubljani župnik Rev. Jakob Cherne, pisat in brati pa se učimo doma z mamo, da se tudi katekizem lahka sama učim.

Zdaj Vas pa še enkrat pravlepo pozdravljam in ostajem Vaša Anna Maria Bogolin.

Draga Mary Anna: — Me jako veseli, da si se lotila reševati zastavice. Ker je to še skrivnost, ne morem povedati, kako se reši. Boš našla v Koledarju prihodnjega leta, ki se bo kmalu začel tiskati.

Le pridno se uči slovenščine. To je jako lepo, ako znaš tudi slovensko pisati. Pozdravi mamo in ata in tudi dobrega Fathra Črneteta, ki Vas tako lepo učijo.

Z Bogom.

Tvoj striček.

Chicago, Ill. — Dear Father: — I am well and hope the same of you. I am typewriting this all by myself and if I make a mistake, please excuse me. I am letting you know I enjoyed my vation. I was playing and doing other things. Now when school is started I cannot play very much. I am enjoying school this year better than last year. I hope you enjoyed your vacation.

At the last part of our vacation a girl friend moved up stairs and I was angry because she moved up stairs at the last part. I would have enjoyed it better if they would move sooner. I am glad I passed to Fifth Grade. During some of the days of vacation I went to Holy Communion. I will have to stop now. Good Bye

Julia Gottlieb.

Draga Julia: — No to je lepo, da se učiš na Typewriter. To je bolje, kakor pa če bi samo čas tratila brez dela. Le še kaj piši! — Sedaj pa slovensko napiši. Pozdrav!

Tvoj Striček.

Croghan, N. Y. — Zdaj sem Novitiat zdelal in sem tudi v Croghan, N. Y. kjer se zdaj Philosophy učimo.

Tukaj je precej prijazno in se nam prav dobro dopade. Zdravi smo vsi in upam de ste tudi vi zdravi.

Prosim de bi zdaj sem Ave Maria pošiljali.

Nas je samo 12 letos, ker drugi so vsi v Alleghony, N. Y. V Novitiatu jih je pa 27, in ti so v Patersonu.

Mama in Stanko so bili v Paterson, ko sem Novitiat skončal in vas pustijo pozdraviti. Doma so še zmerom zdravi. Pozdravim vas in ostanem

Fr. Benedict Hoge, O. F. M.

Cleveland, O. — Dragi striček: — Enkrat sem že vam pisala v Ave Maria. In sem bila jako veselo ko sem videla moj dopis v Ave Maria. Dragi Striček tukaj je veliko ljudi bolnih jast sem zdrava in moja brata ali ste vi zdravi? jaz bom za vas molila in k sv. obhajilu bom šla za vas da bi bili zdravi.

Vas srčno pozdravljamo mi vsi Ata Mama in moja brata. Vaša

Anna Povše.

Draga Annie: — Hvala ti za tvoje pi-

smo. Prav lepo se ti zahvalim za tvoje sv. obhajilo za me, ker nisem nič posebno zdrav. Pozdravi prav lepo mamo in ata.

Tvoj striček.

Brooklyn, N. Y. — Dragi Striček: — Wishing you a merry Christmas and Happy New Year, I thank you for sending my crib. Best regards

Miss Veronica Ruppe.

Draga Veronika: — Me veseli, da si mi tudi ti pisala. Kako se še kaj imaš? Drugikrat poskusi pisati slovensko. Kaj ne da boš? Pozdravljeni.

Tvoj Striček.

Izmed pisem učencev šole sv. Štefana v Chicagi, o katerih sem Vam že zadnjič sporočil, moram priobčiti še eno, ki je tudi dobro.

Chicago, Ill. — "Zgodovina šolskih počitnic." —

Najprej se moremo pohvaliti, da veliko izmed nas je pozabilo na vsakdanjo sv. mašo, ker zjutraj je težko ustati in ko že vstanemo, more mama kričati za umivat, potem nastane tepež, vsaki hoče biti prvi. To trpi toliko časa, da je prepoznano k sv. maši. Hey! Potem pa nas ni bilo dokler želodec ne spomni, da je čas domov. Ko smo prišli domov smo dobili good balling out od mame. Oh, pa to se nas paglavcev nič ne prime. Ko se najemo Hurrah! pa zopet nazaj na

prairy behind the M. E. Church. Seveda to ni bilo vsaki dan. Včasih smo mogli tudi doma kaj pomagati če že prav ne radi. Naj še tukaj povem, da so Father Kazimir vzeli nas strežnike na izlet v Michigan City, Mich. To smo imeli lepe čase, veselje na parniku in potem ko smo se na pesku valjali in po vodi racali, plavati tako nismo znali. To je bilo naše veselje, samo prehitro je menilo. Je še več reči za popisati, pa za zdaj naj zadostuje. Prihodnjič več.

Frank Jenškovic.

No, Frankie je tudi resnico povedal. Tako je prav. Vedno treba resnico povedati, če tudi včasih ni prijetno.

Vaš Striček.

Ambridge, Pa. — Dragi striček: Najprej vas prav lepo pozdravim. Dragi striček, kakor druga leta smo letos enako storili jest in moji brati Albert in William sma na Božič sprejeli sv. Obhajilo in to darovali na vaše namene. — Pa še nekaj sem slišal, da boste vi še to leto tu k nam prišli. O da bi ljubi Bog dal, da le kaj kmalu bilo, ker vsi povprašujejo za Vas, posebno pa otroci. Še nekaj Vam moram na uho povedati, da drugi na kornerju ne bojo slišali, kaj mi je Santa Klaus prinesel, fino muziko in še rokavice zraven, da bi v rokavicah špilal na nje, pa še brez rokavic z golim prstam težko pogruntam. Pozdravljam vse boys in girls na kor-

ner posebno pa Louis Hainrichar. Vedno Vas

Peter Svegel.

Dragi Pet: — Prav težko mi bo mogoče priti, ker imam preveč dela doma. Jaz bi rad, pa ne gre. Posebno bi rad prišel poslušat, kako ti kaj tvoja "muzika" gre. Lepo se vam vsem trem zahvalim tudi za sv. obhajilo. Bog plačaj. Vse vas prav lepo pozdravim

Vaš Striček.

Canon City Colo. — Dragi striček: — How are you getting along; Father? I am just feeling fine. We had a Mission in September I attended the services so do did Mama and Papa and my sisters. I haven't hardly any time to write as we are busy in the School with Christmas Program. We have a new Father here, his name is Father Regis Barret, O. S. B. Father Edmund went to Florence. Please send me jaslice. Dear Father have you life of Saints in american? send it and mama will pay. Best regards to you from mama and papa.

Ana Susman.

Draga Annie: I hope you got the jaslice on time. Zakaj ne poskusiš, morda bi mogla tudi slovensko kaj napisati? Just try! Such a bright girl like you surely will make good. Life of Saints I hope you received also. Le pridno beri to lepo knjigo.

Tvoj striček.

RAZNO.

Obljubila sem, da se bom javno zahvalila prebl. Devici Mariji in presv. Srcu Jezusovemu, ter sv. Antonu, ako bom uslišana v svojih prošnjah za zdravje mojemu sinu. Ker nisem prosila zastonj, s tem hvaležno spolnjam svojo obljubo in darujem \$2.00 za razširjanje božje in Marijine slave po listu Ave Marija. Obenem pošljam za eno sv. mašo pri Mariji Pomagaj v dober namen.

Katar. Perme, Cleveland, Ohio.

Prisrčna hvala presv. Srcu Jezusovemu in prebl. Devici Mariji za uslišane prošnje.

J. Pončar, Wendling, Pa.

Pošiljam za dve sv. maši v zahvalo in prošnjo za zdravje.

N. N. Baltio, Mich.

Lepo se zahvalim prebl. Devici Mariji, ker sem na njeno priprošnjo zopet zadobila ljubo zdravje.

Josipina Kovačič, Forest City, Pa.

Bolna sem bila. Nisem mislila, da bom še kedaj ozdravela, pa sem se obrnila na Marijo, naj mi ona še sprositi ljubega zdravja in bila sem uslišana. Naj se ji tem potom javno zahvalim, kakor sem obljubila. Prilagam mali dar v ta namen.

Ivana Zele.

V svoji boleznini sem se zatekla k predbrima Srcema Jezusovemu in Marijiniemu za pomoč in bila uslišana. Ker sem obljubila, da se bom javno zahva-

lila, rada s tem spolnjam svojo dolžnost.

Josipina Bucinell, Forest City, Pa.

Bolezen sem imela v hiši, kar po vrsti nas je grabila. Ko to pišem je moja hčerka že osmi teden na postelj priklenjena. Prosim spomnite se je v molitvi.

Frances Tanko, Gilbert, Minn.

Urednik Ave Maria ima navadno, se pri vsaki sv. maši spominjati vseh, ki se potom lista priporočajo v molitev. Poleg tega se pa vsako nedeljo bere sv. maša v naši cerkvi za vse naročnike lista in vse njih potrebe.

Uredništvo.

Vsled obljube pošiljam za eno sv. mašo na čast Materi Božji. Zraven pa prilagam \$1.00 v podporo listu.

Margareta Smole, Cleveland, O.

V svoji stiski sem se z zaupanjem obrnil na Marijo, ki me je milostno uslišala. V zahvalo pošiljam za eno sv. mašo njej v čast.

Martin Murn, Hesperia, Mich.

Priporočam v molitev svojega bolnega moža in darujem v ta namen listu v podporo \$2.00

Mary Jakopič, Cleveland, O.

DAROVİ OD 1. DO 15. MARCA.

Mrs. Frances Gregorich, Eveleth, Minn. \$5.00; Mr. Geo Weselich, Pittsburgh, Pa. \$3.50; Nicholas Simonich, Chicopee, Mass. \$1.50.

Po \$1.00:

Mrs. Antonia Nemgar, Eveleth, Minn.; Mary Planinšek, Cleveland, O.; Alouis Anzenc, Eveleth, Minn.; Angela Zupančič, Ely, Minn.

Frances Starma, Alix, Ark. 75c.; Math Flajnik, Cleveland, O. 50c.; Amalia Mišič, Cleveland, O. 25c.

—o—

Darovi od 15. do 31. marca.

Mrs. Ivana Zele, Cleveland, O. \$5.80; Mr. Frank Sajovic, Cleveland, O. \$5.00 — za A. M. \$2.50 — za Gl. \$2.50.

Po \$1.00:

Mary Svegel, Forest City, Pa.; John Zevnik, Gowanda, N. Y.; Valentin Dolina, Gowanda, N. Y.; Mary Kostelec, Joliet, Ill.; Jos. Bucinell, Forest City, Pa. v zahvalo; A. Gershman, Forest City, Pa.; Mary Keržišnik, Sheboygan, Wis.; Štefan Jenko, Burgettstown, Pa.; Marija Barton, Hibbing, Minn.; Neimenovani, Cleveland, O.; Neimenovana, Joliet, Ill.; John Požun, Johnstown, Pa. Po 50c.:

Pavlina Trgovec, St. Marys, Pa. za sveče; Mrs. Sulzer, na čast Materi Božji za zdravje, St. Marys, Pa.; Maria Otoničar, Cleveland, O.; Terezia Centa, Avondale, Colo.; Ana Penko, Clairbrook, Pa. za zdravje.

ŠMARNICE.

Majnik se bliža. Vsi dobri Marijini otroci že mislijo, kake šopke bodo letos spleтали svoji dragi nebeški Materi. Mi imamo v zalogi precej duhovnega majniškega cvetja, vzgojenega od naših znanih in priznanih šmarničarjev.

Tistim, ki se hočejo na Materinem Srcu povspeti k še lepšem vzoru vseh src, k božjemu Srcu Jezusovemu, ki je klobočina vseh čednosti, bi svetovali:

Janez Volčič: Šmarnice naše ljube Gospe presv. Srca.95c.

Onim, ki bi se hoteli naslajati ob prijetnem vonju šopka, ki ga je sv. cerkev sama spletdla nebeški Kraljici v lavretanskih litanijah, bi priporočali:

Anton Žgur: Marija Devica majnikova Kraljica.Cena 95c.

Te Šmarnice so prirejene po nemškem izvirniku. Da morajo biti lepe priča to, da so v nemškem jeziku doživele že najmanj petnajst izdaj in bile predstavljene v razne druge jezike. Toliko izdaj je za Šmarnice najboljšje priporočilo.

Kdor bi hotel opazovati, kako se je Marija kot majniška zarja polagoma dvignila izza gora Stare zaveze in za njo Solnce, Jezus Kristus, naj seže po Šmarnicah:

Jožef Volc: Marija v predpodobah in podobah. Cena95c.

Tisti, ki hoče v družbi svoje dobre nebeške Matere srečno romati proti nebeški domovini, kakor je nekdaj s svojo telesno mamico romal na Brezje ali kam drugam, naj si izbere Ludovik Škufca: Šmarnice ali romanje v nebeško kraljestvo v Marijinem mesecu Cena 95c.

To so nedvomno ene najlepših slovenskih Šmarnic. Po par letih presledka jih človek zopet želi slišati in z istim zanimanjem poslušati. Jaz mislim, da se po naših domačih cerkvah in ob naših vaških znamenjih nebene tolikrat ne bero, kakor ravno te. To so prave ljudske Šmarnice.

One, ki bi hoteli kaj novega, bi pa opozoril na:

Dr. Josip Jerše.: Znamenje na nebu. Cena95c.

Ime Jerše, je najboljša reklama za njegove Šmarnice. To so že četrte. Kadar se je rešlo, da Jerše pripravlja Šmarnice, za tisto leto so vsi drugi šmarničarji odložili pero, ker so vedeli, da tak specialist v tem ni nihče, kot on. To je splošna sodba ljudstva, ki je njegove Šmarnice kar požiralo, kakor razpokana zemlja rahel dež. Ob njegovih Šmarnicah čutiš, da te obdaja majska narava, polna cvetja in opojnega vonja. Lani so nam te najnovejše Šmarnice prepozno došle, zato smo prepričani, da bodo rojaki letos hitro segli po njih. A moramo naprej povedati, da jih nimamo veliko na razpolago. Kdor jih hoče dobiti, naj se kmalu oglasi.

Naročila pošiljajte na:

KNJIGARNO EDINOSTI

1849 W. 22nd St. Chicago, Ill.

ROJAKI

kateri želite dobiti iz starega kraja sorodnike ali prijatelje in jim želite poslati prošnje (Affidavit) se obrnite pis-

meno ali osebno na:

Michael Zeleznikar

SLOVENSKI NOTAR

(v uradu "Edinosti.")

1849 West 22nd Street,

CHICAGO, ILLINOIS.

ALI VEŠ?

"Ave Maria" in "Edinost"

STE SI KAKOR

Maria in Marta.

ZATO

ako prihaja v tvojo hišo samo Ave Maria, takoj se vsedi in pokličij vanjo še Edinost. Vedi, da potem Ti glede katoliškega prepričanja ne boš mrtvi Lazar. Če si bil dozdej, Te bo pa Gospod po njih poklical iz groba.

GOTOVO VEŠ,

za katerega, ki še ni naročen na "Ave Marijo", a mu ljubezen do Marije vsaj še tli v srcu. Takoj se vsedi, izreži tale listek, napiši in pošlji nam njegov natančni naslov. Mi mu bomo poslali letošnjo šmarniško številko na ogled. Prepričani smo, da se mu bo ob pogledu na Marijo Pomagaj, odeto v šmarniški plašč, srce znova ogrelo zanjo in se bo naročil na "Ave Marijo, ki je letos posvečena njenemu spominu.

- 1) Ime:
- Natančni naslov:
- 2) Ime:
- Natančni naslov:
- 3) Ime:
- Natančni naslov:
- 4) Ime:
- Natančni naslov:
- 5) Ime:
- Natančni naslov:

PREČITAJTE, PREMISLITE, NAROČITE

VRTNA IN POLJSKA SEMENA

Čas sejanja in sajenja je tu in misliti je treba na semena. Da ustrezem številnim zahtevam svojih odjemalcev, sem se odločil tudi za razpošiljanje semen. Da pa napravim naročevanje istih bolj enostavno, sem sestavil tri zbirke in naročevalcu ni treba pisati imen posameznih semen, temveč omeni naj samo zbirko, ki jo naročuje.

PRVA ZBIRKA obseza po en zavitek sledečih semen: zeleni in rumeni stročji fižol, beli pritlični fižol, pesa, zelje, korenje, kumarce, salata, čebula petršilj, zgodnji in pozni grah, zgodnja in pozna redkvice, špinača, repa, švicarska pesa, zgodna sladka kornuza in francoski motovile. **Cena za vso to zbirko, skupno s poštnino je ... \$1.35.**

DRUGA ZBIRKA obseza po en zavitek od naslednjih semen: zgodnji zeleni in rumeni fižol, pritlični fižol, švicarska pesa, egiptovska in švicarska pesa, zelje, korenje, zgodnja kornuza, kumare izboljšane vrste, kolerabce, čebulček, salata, čebula, peteršilj, grah, redkvice, špinača, velike kumare, zgodnja bela repa, (mustard) in pelin. — V tej zbirki so nekatera semena v večji količini kakor v prvi. — **Cena te zbirke skupno s poštnino je \$2.00**

TRETJA ZBIRKA obseza zgodnji zeleni in rumeni stročji fižol, egiptovsko in zgodnjo peso, zgodnjo zelje, rdeče zelje, korenje, karfiola, zelene (celery) zgodnja in pozna sladka kornuza, kumare, eggplant, kolerabce, čebulček, salata nove vrste, melone in vodne melone, bela in velika rdeča čebula, petršilj, nagubančen grah, redkvice, špinača, "paradajz," bela repa, endibja, francoski motovile, gorčica (mustard) tobačno seme, paprika, konoplja, sounčnice, pelin in kimelj. — Glavna semena v tej zbirki pridejo v večji količini, kakor v prvi in drugi zbirki. **Cena te zbirke skupno s poštnino je \$5.00.**

Naročila se sprejemajo tudi za posamezna semena, toda morajo obsežati najmanj 5 zavitkov enega ali več semen. Razpošiljajo se v posebnih zavitkih od 15 centov skupno s poštnino.

Ako želite še druga semena, mi pišite.

ZA NAŠE KUCHARICE

Ravno ob sedanjem času so kuharice najbolj v zadregi glede tega, kaj naj kuhajo, da ne bi dajale vedno eno in isto na mizo. One vedo, da ima dobra večerja veliko besedo pri vzdrževanju soglasja in zadovoljnosti v hiši. Da jim pomagam pri tej težki nalogi, jim tu nudim nekaj pripomočkov:

SUHE GOBE. Dobil sem zopet večjo količino dobrih zbranih suhih gob iz Ljubljane v zacinjnih plehnatih škatljah. V vsaki je en funt ali več okusnih, ročno zbranih, suhih gob. Nudim jih v nakup po znižani ceni: \$1.00 za škatljo, 5 škatelj za \$4.50 in 10 škatelj za \$8.50. Pri večjem naročilu posebne cene.

Da ne bodete v zadregi, kako se te gobe pripravijo, pošljem z vsakim naročilom potrebna navodila. — Rojakinje—kuharice, sezite po njih, in nikoli ne bodete v zadregi, kaj bi skuhale, kajti gobova juha, gobov zos, gobova salata, gobov rižot, gobov "ajmoht" iz teh gob, bo zadovoljil najbolj zbirčna usta.

IZLUŠČENE OREHE sem dobil iz starega kraja; lepi so, suhi in okusni. Ne bo Vam žal, če jih naročite,

kajti Vaša orehova potica, orehovi štruklji, in druga orehova jedila bodo p. večala Vaš gospodinjski vpliv v Vaši hiši. Funt teh orehov pošljem s poštnino vred za 65 centov, pol funta za 35c. 5 funtov za \$3.00., 10 funtov za \$5.50.

Starokrajske jedilne dišave in primesi so potrebne našim kuharicam, kajti brez njih ne morejo napraviti jedi, da bi imela "naš okus." Najvažnejše med njimi so: Španski žefran, majoran, šatraj, lorberjeve jagode, lorberjeva peresa, muškator oreh, muškator cvet, importirana ogrska paprika, žbice, cimmet, mak, Zavitek vsakega teli predmetov stane 25c. s poštnino vred.

Rožiče in pravi ruski čaj imam tudi v zalogi ter jih razpošiljam v zavitkih od 35c.

KNAJPOVA DOMAČA ZDRAVILA.

Influenca in druge bolezni so se zadnji čas zopet pojavile v nenavadni množini in zahtevale že mnogo žrtev. Skrbite, da bo Vaše telo zdravo in sveže, ter da bo tako v stanu odbijati napade nevarnih bolezni. Slaba prebava, zaslišena prsa ali vrat in druge take navidez malenkostne bolezni čestokrat pripravljajo pot hujšim in nevarnim. Knajp nudi uspešna zdravila za take potuhnjene bolezni. Vsaka hiša bi morala imeti zbirko njegovih najvažnejših zdravil vedno pri roki, da jih ni treba šele potem naročevati, ko je potreba že tukaj.

Najvažnejša med Knajpovimi zdravilnimi rastlinami so: Aloja, angelika, arnika, bezeg, borovnice, brinjeve jagode, dobova skorja, encjan, galun, grško seno, habat, hvošč ali preslica, sladki janež, roža sv. Janeza, kamelice, kafra, koprive, krčna trava, lanena moka, lapuh, lučnik, meta, močvirna detelja, motovile, omela, pelin, pibrov koren, povojček, trpotec, revar ali divji regrat, rožmarin, šipeče, smetlika, tavžentroža, trnovčev cvet, trobentica, truškavec, vijolica, vinska ruta, žajbelj, žoltilo. — Škatlja posameznih teh predmetov stane 25 centov s poštnino vred.

Dalje Knajp priporoča tudi razna olja, kakor: brinjevo volje, kafirno olje, nagelno olje, mandelno olje, oljčno lje. Stekleničica stane 35c. skupno s poštnino.

Kdor naroči vsa navedena zdravila — rastlin in olja — naenkrat, mu jih pošljem za \$10.00. Poštnino plačam jaz.

Z vsakim naročilom pošljem tudi spis: Kaj pravi Knajp o uporabi teh zdravil.

NA PRODAJ IMAM TUDI:

1. Importirane lončene in porcelanaste pipe, importiran tobak za pipe in cigarete, kakor tudi cigaretne papirčke.

2. Slovenske gramofonske plošče, gramofone, piáne in šivalne stroje.

3. Razno zlatnino, kakor ure, verižice, prstane, brazletne, jedilno orodje itd.

4. Vskovrstno obleko, dežne plašče, čevlje, klobuke, blankete itd.

Ako še nimate mojega kataloga s slikami, pišite še danes ponj. Pošljem ga zastonj.

Naročilom pridenite poštni ali ekspresni money order, znanke ali denar.

ZA OBILNA NAROČILA SE PRIPOROČA

JOSEPH VOGRIČ, - Station D, Box 8, - New York, N. Y.